

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **V. L. N.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 8. 10. 2020, č. j. OAM-478/ZA-ZA12-HA13-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany,

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

jelikož jeho opakovanou žádost posoudil jako nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Žalobce namítá, že mu hrozí vážná újma při návratu do země původu z důvodu jeho trestní minulosti, přičemž v souhrnu s narozením jeho dalšího dítěte na území České republiky se jednalo o nové skutečnosti. Žalovaný proto měl jeho opakovanou žádost posoudit meritorně, a nikoliv ji jako nepřípustnou odmítnout. Zároveň žalobce zdůrazňuje existenci svého soukromého a rodinného života na území České republiky, kde se nachází jeho družka a jeho tři nezletilé děti, a to na základě povolení k trvalému pobytu.
3. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K žalobě uvedl, že situace v zemi původu žalobce od okamžiku, kdy bylo meritorně rozhodnuto o jeho předchozí žádosti, se nijak nezměnila, a nepředstavovala tak skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce neuvedl ve své druhé žádosti žádné nové skutečnosti, které by se týkaly země jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti či obav v případě návratu ve smyslu § 12 či § 14a zákona o azylu. Narození dítěte a osvědčení v rámci zkušební doby podmíněného propuštění těmito skutečnostmi nejsou. Žalobcem uváděné skutečnosti byly jím navíc uvedeny již v rámci jeho první žádosti (obavy z následků trestní minulosti; rodina v České republice; absence zázemí v zemi původu). Žalobu proti rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2019, č. j. 45 Az 18/2018-31, zamítl. Následná kasační stížnost byla Nejvyšší správním soudem (dále jen „NSS“) odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 28. 5. 2020, č. j. 1 Azs 26/2020-43. Vzhledem k uvedenému měl žalovaný za to, že žalobce neuvedl nové skutečnosti, které by odůvodňovaly standardní vedení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
5. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána po tomto datu, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
6. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 27. 7. 2020 požádal o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 5. 8. 2020 poskytl údaje k této žádosti. Žalobce mimo jiné uvedl, že v zemi původu nemá žádné zázemí, nebyl tam již 20 let a jeho odjezd by dopadl na jeho družku a jejich děti, která by nebyla schopná se o ně sama postarat. Zároveň předložil závěrečnou zprávu Probační a mediační služby České republiky o průběhu dohledu ze dne 31. 3. 2020, č. j. PMS-3PM 67/2015-201-154, a usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 25. 5. 2020, č. j. 6 PP 14/2015-109, ze kterých vyplývá, že se osvědčil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
8. Součástí správního spisu jsou také kopie listin z řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 27. 3. 2018. Jako důvod první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl: „*V ČR jsem odmalička, mám tu děti, rodiče, přítelkyni, se kterou se budeme v září brát. Má sestra má i české občanství. Ve Vietnamu nic nemám, i když je to má vlast. Ve Vietnamu bych nevěděl, ani kde bych měl bydlet. Vím, že bych měl ve Vietnamu problémy kvůli tomu, že jsem měl v ČR problémy kvůli drogám. Obávám se, že by mne tam za to soudili.*“ Při pohovoru dne 3. 4. 2018 uvedl obdobné skutečnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2018, č. j. OAM-277/ZA-ZA11-HA08-2018, které nabylo právní moci dne 5. 10. 2018, žalobci mezinárodní ochranu neudělil.
9. Dále je součástí správního spisu zpráva žalovaného „*Vietnam Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2019*“ ze dne 26. 3. 2020 týkající se údajů o zemi původu žalobce a zpráva žalovaného „*Vietnam Informace OAMP, 1. září 2020*“ týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi s ohledem na vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
10. Žalobce se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí dne 5. 10. 2020. Žalobce nevyužil možnosti se s nimi seznámit, jejich doplnění nenavrhoval. K novým skutečnostem uvedl, že se mu v srpnu narodilo další dítě.
11. Žalobce si napadené rozhodnutí převzal dne 23. 11. 2020. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a řízení o předchozí žádosti žalobce a konstatoval, že žádost žalobce je druhou v pořadí. Žalovaný zároveň odkázal na spisový materiál týkající se řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Po posouzení skutečností a tvrzení vyplývajících z řízení o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Narození dalšího dítěte a osvědčení ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nejsou skutečnostmi, které by se týkaly změny situace v zemi původu žalobce, důvodů jeho odchodu z vlasti, obav z návratu či skutečnostmi svědčícími o jeho pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Zároveň žalovaný po posouzení informací o zemi původu konstatoval, že od okamžiku posouzení jeho první žádosti nenastala v zemi původu žalobce žádná nová skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu svědčící o možnosti jeho pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalovaný proto shledal podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Posouzení žaloby soudem

12. Žalobce namítá, že jeho opakovaná žádost o mezinárodní ochranu neměla být posouzena jako nepřipustná, a řízení nemělo být zastaveno, neboť v jeho případě jsou dány nové skutečnosti, které bez jeho zavinění nebyly předmětem zkoumání. Těmito skutečnostmi

mělo být narození dalšího dítěte žalobce, očekávaná perzekuce ze strany státních orgánů země jeho původu stran jeho trestní minulosti a existence soukromého a rodinného života na území České republiky.

13. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany.
14. Z konstrukce právní úpravy obsažené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žalobce objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žalobci hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
15. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již několikrát podrobně vyjadřoval NSS. Z jeho rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že *„aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“* Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). V rozsudku č. j. 9 Azs 5/2009-65 NSS konstatoval, že *„[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*
16. Zároveň platí, že *„[p]odává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřipustnou“* (právní věta k rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64). V takovém případě stojí břemeno tvrzení na žadateli.
17. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést zdůvodněný závěr o tom, že *„1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové*

zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

18. Lze poukázat též na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, podle kterého pokud bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době předchozí žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.
19. Žalobce tak se svými žalobními námitkami nemůže být úspěšný, neboť v předcházejícím řízení skutečně neuvedl nové skutečnosti ve smyslu výše uvedených závěrů NSS, jak ostatně uvádí sám žalovaný v napadeném rozhodnutí. Narození dalšího dítěte bez dalšího nenasvědčuje tomu, že žalobci hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Obdobný závěr platí rovněž pro osvědčení ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Namítl-li žalobce (zcela obecně), že geopolitická situace v domovském státě a přístup státních orgánů k drogové trestné činnosti nevylučuje možnost perzekuce na území země původu žalobce, neprokázal tím, že došlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (takovou změnu oproti řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani dostatečně netvrdí). Navíc má žalovaný pravdu v tom, že totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobce ve své podstatě uváděl již v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany (obavy z následků trestní minulosti v zemi původu a existence soukromého a rodinného života v České republice). Ke změně situace v zemi původu žalobce v předcházejícím řízení neuvedl ničeho.
20. Z uvedených důvodů soud nepovažuje napadené rozhodnutí ani za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z jeho (byť stručného) odůvodnění vyplývá (srov. bod 11 tohoto rozsudku), proč žalobcem uváděné skutečnosti nepovažuje za nové skutečnosti podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
21. Soud proto dospěl k závěru, že žalobce v případě své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neunesl břemeno tvrzení, neboť neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Takové skutečnosti nevyvstaly ani z informací shromážděných žalovaným. Jeho námitka, že jeho opakovaná (druhá) žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřipustná a řízení nemělo být zastaveno, je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. června 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce